

p/cco/o
สหชาติเล็กฯระหว่างบสรกัถ

ถึงฉันจะโดดเดี่ยว แต่ก็ยังอยากอยู่คนเดียวอยู่ดี

Het verlangen van de egel

โตน เทลเลอเชิน

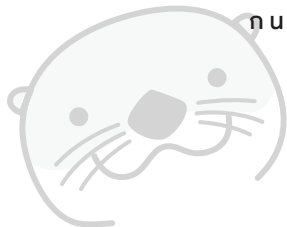
เขียน

กนกกาญจน์ เวชชวิศิษฏ์

แปล

คิมโซรา

วาดภาพประกอบ

ก ร อ่ า น ตี อ ร า ก ร ฐ า น ที่ ส ำ ก ั ญ

“เม่นแคะนอนหลับอยู่ใต้เตียงและฝันว่ากำลังอ่านหนังสือที่ชื่อว่า

ข้อดีและข้อเสียของการเยี่ยมเยียน

ส่วนแรกเกี่ยวกับข้อเสียของการเยี่ยมเยียน

เม่นแคะอ่านแล้วรู้สึกหัวใจเต้นแรง...”

– โตน เทลเลอเชิน

หนังสือคุณภาพ
โดยอนริบ์กรัฎ

คำนำสำนักพิมพ์

ถึงฉันจะโตโตเดียว แต่ก็ยังอยากอยู่คนเดียวอยู่ดี คือหนังสือ
ชุดพิเศษซึ่งบอกเล่าเรื่องราวเกี่ยวกับเม่นแคะระซี่เหงาตัวหนึ่ง ที่แม่จะ
โตโตเดียว แต่ก็ยังเลือกอยู่ตามลำพัง วันหนึ่งเขาเกิดอยากชวนสัตว์
ตัวอื่นๆ มาเยี่ยมบ้านจึงเริ่มเขียนจดหมาย ทว่าเขาก็มีว่แต่กังวลไป
ต่างๆ นานาจนไม่ได้ส่งจดหมายคำเชิญนั้นออกไปเสียที

เราทุกคนต่างมีช่วงเวลาที่ไม่แน่ใจอะไรสักอย่าง คิดฟุ้งซ่าน
ตามลำพัง กลัวการถูกปฏิเสธ แต่ในขณะที่เดียวกันก็ยังโหยหาไออุ่น
จากผู้อื่นเหมือนเจ้าเม่นแคะระซี่กันทั้งนั้น แต่ความเหงาและความคิดมาก
อาจไม่ใช่เรื่องแย่อย่างที่คิด

แล้วคุณจะรู้ว่าความสุขของผู้ที่ชอบอยู่ตามลำพังอาจเป็นเพียง
การได้ใช้ความคิดเงียบ ๆ กับตัวเองในห้องท่ามกลางสังคมอันซับซ้อน
วุ่นวายเท่านั้นเอง

p/coco

151

วันหนึ่งในช่วงปลายฤดูใบไม้ร่วง เม่นแคะนั่งอยู่ที่หน้าต่างและ
จ้องมองออกไปข้างนอก

เขาอยู่เพียงลำพัง 'ไม่เคยมีใครมาเยี่ยมเขาเลย และถ้ามีใคร
บังเอิญเดินผ่านบ้านเขาแล้วคิดว่า เอ๊ะ เม่นแคะอาศัยอยู่ที่นี้ไม่ใช่
หรือ และเคาะประตู เม่นแคะก็จะนอนหลับอยู่ หรือไม่ก็จะดิ่ง
อยู่นานก่อนเปิดประตู จนใครผู้นั้นเดินผ่านไปเสียแล้ว

เขาแนบจมูกที่หน้าต่าง หลับตา แล้วนึกถึงสัตว์ที่เขารู้จัก
ทั้งหมดต่างก็แวะเวียนไปมาหาสู่กันเป็นประจำโดยไม่มีเหตุผล แม้จะ
ไม่ใช่วันเกิดของพวกเขาหรือไม่มีเหตุผลอื่นใดที่จะฉลองก็ตาม ถ้าฉัน
เชิญพวกเขามาสักครั้งละ...เขาคิด

เขายังไม่เคยเชิญใครเลย

เขาลืมตาอีกครั้งและเการะหว่างหนามด้านหลังศีรษะ ครุ่นคิด
อีกครู่หนึ่ง ก่อนจะเขียนจดหมายขึ้นมาหนึ่งฉบับ

'บรรดาสัตว์ที่รัก

ฉันขอเชิญทุกท่าน

ให้แวะมาเยี่ยมเยียนฉันได้ที่นี้'

เขากัดปากกา เกาหลังสี่ระยะอีกครั้ง แล้วเขียนได้ข้อความ
ดังกล่าวว่า

‘แต่ถ้าไม่มีใครมาก็ไม่เป็นไรนะ’

เขาขมวดคิ้ว

เมื่อสัตว์ตัวอื่นๆ อ่านจดหมายฉบับนี้ พวกนั้นคงไม่คิดว่า
ที่จริงแล้วเจ้าเม่นแคระไม่ต้องการให้ใครมาเยี่ยมเลยสักตัว หรือ
ใช้ใหม่... หรือพวกนั้นจะคิดว่า ต้องรีบมาเยี่ยมเจ้าเม่นแคระเดี๋ยวนี้
รีบมาในตอนที่เขายังอยากให้เรา มาเยี่ยมอยู่... เพราะเขามักจะเปลี่ยนใจ
ง่ายอยู่เสมอ...

ไม่รู้สิ เขาคิด

เขาวางจดหมายลงในลิ้นชักตู้แล้วสายหน้า ฉนั้นจะไม่ส่งจดหมาย
ฉบับนี้หรอก เขาคิด ยังไม่ส่ง

2

“ยังไม่” เม่นแคะนั่งลงที่หน้าต่างอีกครั้งและครุ่นคิดเกี่ยวกับสองคำนั้น “ยัง” และ “ไม่”

ดูเหมือนคำทั้งสองจะเดินร่ำอยู่ในหัวของเขา “ยัง” มองไปรอบ ๆ ตัวเป็นครั้งคราวอย่างไม่แน่ใจ ส่วน “ไม่” เดินก้าวเท้าระยะห่างเท่า ๆ กันเป็นวงกลม

เขาหลับตาพลาบคิดว่า *ที่นี่*แหละฉันจะได้มองสองคำนี้ได้ชัดขึ้น “ไม่” จับ “ยัง” ไว้แน่น และ “ยัง” ก็ไม่ชัดขึ้น จากนั้น “ยัง” ก็อิงแอบ “ไม่” ทั้งสองเดินร่ำด้วยกัน โดยจ้องมองกันและกันเท่านั้น

แต่ทันใดนั้นประตูก็เปิดออกและใครบางคนก็ก้าวเข้ามาข้างใน “นาน” นั่นเอง เม่นแคะคิด เขาจำ “นาน” ได้จากเสื้อคลุมที่ปลิวสะบัดอยู่ด้านหลังอีกฝ่าย

“นาน” เดินเข้าไปหา “ยัง” และ “ไม่” ก่อนจะแทรกร่างเข้าไปตรงกลางแล้วเดินร่ำกับพวกเขา

เม่นแคะถอนหายใจ ดูเหมือนว่าจู่ ๆ ก็มีสิ่งอื่นเข้ามาข้างในด้วยเช่นกัน บางสิ่งที่มองไม่เห็น บางสิ่งที่มืออยู่และไม่มีอยู่ในขณะเดียวกัน

“คิดไม่ถึง” เขาคิด นี่คือ “คิดไม่ถึง” ซึ่งมองเห็นไม่ได้เสียด้วยซ้ำ

หลังจากนั้นครู่หนึ่ง “นาน” ก็หายไปและ “ตลอด” เข้ามาข้างใน แทน เขาสวมเสื้อกันหนาวบุวมเนื้อหนาและสวมหมวก เขาเองก็แทรกตัวเข้าไปอยู่ระหว่าง “ยัง” และ “ไม่” เช่นกัน

เม่นแคะรู้สึกว่หัวใจของเขาเต้นแรง ดูราวกับว่าถ้อยคำเหล่านั้นกำลังเดินร่ำเข้ามาหาเขา ตรงดิ่งผ่านเข้ามาในความคิดของเขาและคาดหวังอะไรบางอย่างจากเขา ต้องการทำอะไรบางอย่างกับเขา แต่เขาไม่รู้ว่คืออะไร

ทั้งสามกระโดดขึ้นไปบนโต๊ะแล้วเดินร่ำต่อไป เร็วและรุนแรง ขึ้นเรื่อย ๆ เม่นแคะแทบจะมองดูพวกนั้นไม่ทัน เขายืนอยู่ตรงนั้นเพื่อหลับตาในความคิด หลังจากนั้นก็ลืมตาขึ้นอีกครั้งในความจริง แต่ทันใดนั้น “ตลอด” ก็หายวับไป

“ยัง” และ “ไม่” ก้าวลงจากโต๊ะและยืนอยู่บนพื้นอย่างลังเล ทั้งสองต่างก็มองหน้ากัน จะเดินร่ำกันต่อไหม “ยัง” เลิกคิ้ว เขาอยากจะเดินร่ำ แต่ “ไม่” ส่ายหน้า

มีเสียงดังขึ้น ประตูเปิดออกอีกครั้ง แล้ว “หนึ่ง” กับ “ครึ่ง” ก็เข้ามาข้างใน ทั้งสองเบิกบานมาก พวกเขากระโดดและให้ร้อง ทั้งคู่มีขนสีแดงแปลกประหลาดอยู่บนศีรษะ

ทั้งสองคว้าตัว “ยัง” กับ “ไม่” ไว้ และทันใดนั้นทั้งหมดก็สงบลง และเริ่มเดินร่ำด้วยกันอย่างระมัดระวัง

ในห้องของเม่นแคะเริ่มมืดลง

ยังม่...แม่เพียงครั้งหนึ่ง เขาคิด ไม่อีก...แม่เพียงหนึ่งครั้ง
แม่เพียงอีกหนึ่งครั้งก็ม่

แล้วทันใดนั้นพวกเขาก็เปล่งประกายงดงามเหมือนกับวิธีการเดินร่ำของพวกเขา แล้วเม่นแคะก็คิดว่า เดินไปเถอะ เดินไปเรื่อย ๆ เพราะว่เบื้องหลังถ้อยคำเหล่านั้น ทุกอย่างล้วนเป็นสีดำ

3

นี่คือเกม เม่นแคะคิดแล้วลืมตาอีกครั้ง หยุดได้แล้ว นี่คือการเยี่ยมเยียน ไม่ใช่เกม

เขานอนลงบนเตียงแล้วนึกถึงจดหมายในลิ้นชักตู้
บางทีพวกนั้นอาจจะเขียนตอบกลับมามาว่าจะไม่มา เขาคิด
ทุกตัวต่างมีเหตุผลของตนเองกันทั้งนั้น

เขาเห็นจดหมายหลายสิบฉบับที่อยู่ใต้ประตูปลิวเข้ามาข้างใน
เลยเก็บขึ้นมาอ่านทีละฉบับ

‘ตอนที่ฉันไปเยี่ยม ฉันต้องการเค้กน้ำผึ้งสามชั้นที่มีน้ำตาล
อยู่รอบ ๆ และมีน้ำพุดูด้านบนซึ่งมีครีมฟองออกมา เหนือไปจากนั้น
ต้องมีมันฟองดองตูปอกคลุม แต่ฉันคิดว่าฉันจะไม่ไปนะ’

‘ฉันไปหาเธอมาแล้ว แต่เธอไม่ได้เปิดประตู ฉันเห็นผ่านทาง
หน้าต่างพอดีว่าเธอรีบคลานหนีเข้าไปได้เพียง’

‘ขอบคุณสำหรับคำเชิญ! ไปเยี่ยมเธอที่บ้าน! น่าสนุกดีนะ!
ฉันถึงกับกระโดดตัวลอยขึ้นไปในอากาศตอนที่อ่านจดหมายของเธอ!
เม่นแคะ ไปเยี่ยมเยียนเม่นแคะ...แต่ฉันไม่ไปหรอก’

‘ฉันคิดว่าคงไม่ไป ตอนนี่ฉันแค่ยังไม่รู้เหตุผลนะ’

‘ฉันจะไปหาเธอในความคิดนะ’

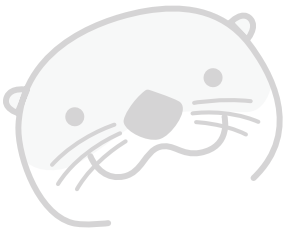
‘ขอหักทายจากใจจริงแทนการไปเยี่ยมเยียน’

เขาถอนหายใจ แน่ใจที่ไม่มีใครมา

เขาวางจดหมายไว้บนพื้นข้างเตียงแล้วพลิกตัวนอนหงาย เขาทั้งรู้สึกโล่งอกและเศร้าใจในเวลาเดียวกัน ความเหงาเป็นส่วนหนึ่งของฉันเช่นเดียวกับหนาม เขาคิด ถ้าฉันมีปีกแทนหนาม ฉันก็คงจะไม่เหงามากมายขนาดนี้ แล้วฉันก็จะบินไปทุกที่โดยไม่จำเป็นต้องโหยหาอะไรอีก

เขาต้องการจะไปนอน แต่เขานอนไม่หลับ พวกนั้นอาจจะมากันทุกตัวเลยก็ได้ เขาคิด

เขาตัวสั้นระริก ลูกขึ้น แล้วชงชาให้ตัวเองสองถ้วย

ทดลองอ่าน

4

เมื่อตีหมาแล้ว เขาก็หยิบจดหมายจากลิ้นชักออกมาอ่าน
พวกนั้นอาจจะมาพรุ่งนี้ก็ได้ เขาคิด ทุกตัวพร้อมกันเลย
พรุ่งนี้ตอนเช้าตรู่

เขารู้สึกหนาวและวางจดหมายลง เขาได้ยืนยันว่าสัตว์ทั้งหลาย
มาถึงแล้ว ผีนป่าดูราวกับสิ้นชะง่อนด้วยความตื่นเต้น

พวกเขาออกมาออกันอยู่หน้าประตูของเม่นแคระและตะโกน
พร้อมกันว่า “เม่นแคระ! เราอยู่ที่นี้แล้ว! แขนงของเธอไง! ขอขอบคุณ
สำหรับคำเชิญ! เราทุกตัวอยู่ที่นี้! ไม่มีใครขาดหายไปสักตัวเดียวเลย!”

พวกเขาผลั้กประตูแล้วพุ่งพรวดเข้าไปข้างใน ส่วนใหญ่เดิน
บิน หรือไม่ก็คลาน แต่ปลาหมอไฟค้กับปลาคาร์ป (และหลังจากนั้น
ไม่นานก็มีว้าพ้กับฉลาม) ว้ายเข้าไปในห้องพร้อมคลื่นยักษ์ซึ่งพวกเขา
นำมาด้วยสำหรับโอกาสนี้

“บรรรยากาศดีจ้งเลย เม่นแคระ!” ทุกตัวตะโกน “มีชาด้วย
หรือเปล่า แล้วเค้กละ”

มีสัตว์จ้ำนวนมากมายเกินกว่าที่จะชงชา และก็มีเพียงเค้ก
ชิ้นเล็ก ๆ ที่ค่อนข้างเก่าเท่านั้น เม่นแคระแสดงท่าที่เหมือนอ้บจน
ปัญญา

“ไม่เป็นไร” พวกเขาตะโกน “เราจะเดินร้ากัน” พวกเขาโอบไหล่

กันและกันร้องเพลง “เราคือแขก แขกผู้มาเยี่ยมเยียนเม่นแควระ
เราสมบุญรณัพูนสุข และไม่ต้องการน้ำชาใดๆ” และเดินรำไปรอบๆ โต๊ะ
“แล้วพวกเธอไม่กลัวฉันเหรอ” เขาถามและชูหมานขึ้นให้ตรง
ที่สุดเท่าที่จะทำได้

“ไม่หรอก” พวกเขาพูดเสียงดัง “เรามีความสุขจนเกินกว่า
จะกลัวนะ”

ไม่นานพวกเขาก็จมลงไปในพื้นขณะเดินรำ ทำให้เกิดหลุม
ซึ่งตัวตุนและไส้เดือนคืบคลานขึ้นมาและร้องตะโกนว่า พวกเขา
ก็มาเยี่ยมเยียนเช่นกัน พวกเขามีเค้กโคลนติดมือมาด้วย และ
บอกว่าเค้กชนิดนี้อยู่ได้นานหลายปีโดยไม่เน่าเสีย แต่ก็ต้องกินทันที

“ใครจะคาดคิดกันล่ะ” เสียงตะโกนดังขึ้น
ฉันไม่ เม่นแควระคิด เขาแอบออกไปข้างนอกและคลานเข้าไป
ในพุ่มไม้หลังบ้าน

สัตว์ทั้งหลายหยุดเดินในเวลาต่อมา พวกเขาคิดถึงเม่นแควระ
“เม่นแควระ เม่นแควระ!” พวกเขาร้องเรียก
เสียงร้องของพวกเขาดังไปไกลออกไปถึงนอกป่า ภูสุมและปลวก
จึงวิ่งมาจากทะเลทราย พวกเขาไม่ต้องการถูกทิ้งไว้ข้างหลัง

“เม่นแควระ เม่นแควระ เม่นแควระ...” พวกเขายังคงร้องเรียก
พร้อมๆ กัน

ทว่าเม่นแควระคลานเข้าไปในพุ่มไม้ลึกกว่าเดิม
เขาสายหน้า เปลี่ยนข้อความจาก ‘พวกเธอทุกคน’ เป็น
‘พวกเธอตัวใดตัวหนึ่ง’ แล้วเขียนเพิ่มว่า ‘ไม่มากกว่านั้น’ ต่อท้าย
จากนั้นจึงอ่านจดหมาย

5

ไม่ได้ เขาคิด เขียนแบบนี้พวกเขาก็ยังมาพร้อมกันทุกตัวได้อยู่ดี

เขากัดปากกาพลางครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ถ้าฉันไม่ส่งจดหมายฉบับนี้ สุดท้ายแล้วก็จะไม่มีใครมาสักตัว ฉันรู้เรื่องนั้นดี พวกเขาจะไม่มาเฉย ๆ โดยไม่ได้รับเชิญหรอก

วีรร้อยลึกปราศรัยบนหน้าผากของเม่นแคระ พวกเขากลัวฉัน เม่นแคระคิด พวกเขาแค่ไม่กล้าพูดเท่านั้น พวกเขาหวาดกลัวหนามของฉัน เวลาที่พบกัน พวกเขา ก็จะพูดว่า ไม่ว่าจะอะไรจะเกิดขึ้นก็จะไม่มีทางมาเยี่ยมฉันอย่างเด็ดขาด

“ฉันจะไปเยี่ยมทุกตัว แต่ไม่ใช่เม่นแคระ”

“ฉันก็ไม่ไปเหมือนกัน”

“หนามของเขามัน...”

“ใช่ หนามของเขาหน่ากั้ว...”

“รู้ไหมว่าเขามีหนามไว้ทำไม”

“ไม่รู้หรอก”

“ก็เอาไว้ขู่เราไง”

“จั้นเหวอ”

“ใช่แล้วละ”

เม่นแคะวางจดหมายลงที่เดิม

พวกนั้นพูดถูก เขาคิด ฉันทำให้คนอื่นกลัว เขาตัวสั้นเล็กน้อย และหนามของเขาก็ส่ายไหวไปมา

ราวกับว่ามีใครบางคนกำลังวิ่งไปมาอยู่ในตัวเขาพลางเขย่าตัวทุกที่เพราะต้องการออกไปข้างนอก แต่ถึงยังไงฉันก็ไม่น่ากลัวหรอก! เขาคิด

เขาอยากจะทำประตูแล้วออกไปยืนด้วยเท้าตัวเองข้างนอก และร้องตะโกนว่า “สัตว์ทั้งหลาย! นี่ฉันเอง เม่นแคะไง ฉันนิสัยดีมาก ฉันไม่น่ากลัวเลย!”

แล้วพวกเขาทั้งหมดก็จะลืมตาและตะโกนกลับมาว่า “เม่นแคะ! เธอพูดถูก! เธอไม่ทำให้ใครกลัวเลย! เธอทำแบบนี้ไม่เป็นหรอก! เธอคือสัตว์ที่แสนดีที่สุดที่เรารู้จัก ถ้าเธอเชิญ เราทั้งหมดก็จะไปเยี่ยมเธอ หนามของเธอไม่มีความหมายอะไรเลย...”

เม่นแคะรู้สึกว่ารอยยิ้มที่ลึกกว่าเดิมกำลังปรากฏขึ้นระหว่างหนามบนหน้าผากของเขา จากนั้นเขาก็เขียนคำอธิบายเพิ่มเติมที่ด้านล่างของจดหมายว่า

‘หนามของฉันไม่มีความหมายอะไรเลย’

เขาก็ดีปากกา ครุ่นคิดอยู่นาน ก่อนจะวางจดหมายกลับลงไปในลิ้นชักตู้

หนามของฉันมีความหมายบางอย่าง เขาคิด หนามของฉันมีความหมายมากมาย

เขาพยักหน้า มากกว่าตัวฉันเองเสียอีก

6

บางที่สัตว์ตัวทุกหนแห่งอาจไปมาหาสู่กันอยู่ในตอนนี้ เมินแคะ
คิดในครู่ต่อมา บางที่พวกเขาอาจถามกันว่า

“ว่าแต่ เธอบังเอิญจะไปเยี่ยมเมินแคะเร็ว ๆ นี้หรือเปล่า”

“ไม่ไปหรอก เธอละ”

“ฉันก็ไม่ไปเหมือนกัน เขาไม่ได้เชิญฉัน”

“ฉันก็ไม่ไป”

“น่าเสียดายจังเนอะ”

“ใช่ น่าเสียดาย”

“ถ้าเขาเชิญฉัน ฉันก็จะไปอยู่หรอก”

“ฉันก็เหมือนกัน”

“เขาเองก็น่าจะรู้นะ”

“ใช่ ถ้าเขาไม่เชิญเรา เราก็ไม่เชิญเขา”

“ใช่ เราจะไม่เชิญเขาหรอก”

พวกเขาอีกโหล่ ตอนนี้ ณ ช่วงขณะนี้ ทัวทั้งผืนป่า ในทะเล
ในทะเลทราย เบื้องหลังก้อนเมฆ สัตว์ทุกตัวต่างไปมาหาสู่กัน
ยกเว้นฉัน พวกเขาเดินรำกันและในระหว่งนั้นก็พูดถึงฉันแล้ว
ทุกตัวก็อีกโหล่

เขารู้สึกเศร้ามากเลยออกไปข้างนอก เพื่อลองฟังดูว่าจะได้ยิน

เสียงจิ้งจอกแจ๊กจากที่เหินห่างหรือเปล่า

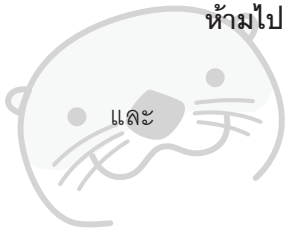
แต่ในป่าเจียบสงัด เขาได้ยินเสียงข้างตกจากต้นไม้ดังมา แต่ไกล ไกลเข้ามาอีกนิด เขาได้ยินเสียงกบพยายามที่จะแปลงเสียง โน้ตสองสามตัวที่เขาทำไม่ได้ ไม่มีวีแววของงานเลี้ยงฉลองหรือของสัตว์ที่ไปมาหาสู่กันอยู่ที่ใดเลย

จากนั้นเขาก็คิดว่า บางทีการไปเยี่ยมเยียนกันอาจจะถึงจุดจบแล้วก็ได้ ตั้งแต่นั้นนี้เป็นต้นไป นั่นคือเรื่องต้องห้าม

เขาจินตนาการว่ามีป้ายขนาดใหญ่ที่เขียนว่า

ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป

ห้ามไปเยี่ยมเยียนใครโดยเด็ดขาด

ตั้งแต่นี้เป็นต้นไป

ห้ามต้อนรับแขกผู้มาเยี่ยมเยียนโดยเด็ดขาด

เป็นไปได้ว่าจะไม่มีใครไปเยี่ยมใครอีกต่อไปแล้ว และพวกเขาเขียนแต่จดหมายเท่านั้น แต่ก็สั้นลงและสั้นลงเรื่อยๆ

‘สวัสดี เม่นแควะ

แค่นี้แหละ’

และ

'แมลงวันที่รัก
ฉันเอง'

แต่จะไม่มีอะไรมากกว่านั้น
ถ้าอย่างนั้นเขาก็ไม่ต้องเชิญใครทั้งนั้น

เม่นแคะเงี้ยหูฟัง เขาคิดว่าได้ยินเสียงถอนหายใจดังมาจาก
ทุกหนทุกแห่งในระยะไกล พวกนั้นคงเศร้ามาก เพราะไม่มีสิ่งใดที่
พวกเขาชอบมากไปกว่าการไปมาหาสู่กันและเขียนจดหมายอีกแล้ว

แต่ข้อห้ามก็คือข้อห้าม

ฉันจะทำอย่างไรดี เม่นแคะคิด เขาหยิบจดหมายออกจาก
ลิ้นชัก อ่านซ้ำสองรอบ ก็มองนิ้วเท้าตัวเอง ครุ่นคิด แล้วก็วาง
มันลงอีกครั้ง

ฉันไม่รู้เลย เขาคิด

7

เม่นแควะยืนอยู่หน้าตู้พลางคิดถึงจดหมายของตัวเองและ
สายหน้า แต่หลังจากนั้นเขาก็เปลี่ยนใจทันที เขาพยักหน้า สายหน้า
แล้วก็พยักหน้าอีกครั้ง

บางครั้งเหตุการณ์นี้ก็เกิดขึ้นเป็นร้อยครั้งในหนึ่งวัน ความ
คิดเห็นของฉันท้องการอะไรมากไปกว่าการเปลี่ยนแปลง เขาคิด
แล้วฉันทละ ฉันทยืนอยู่ตรงนั้นและไม่มีอะไรจะพูดเกี่ยวกับความคิดเห็น
เหล่านั้นเลย

เขาโอเล็กน้อย ลูกชิ้นนั่งตัวตรง ก่อนจะคิดถึงสัตว์ทั้งหลาย
ที่เขารู้จักดีและจะมาเยี่ยมเยียนอย่างแน่นอนหากเขาเชื่อเชิญ

อย่างเช่น ตัวงหวอดยาว...เขาเกาด้านหลังศีรษะแกรกๆ

ไม่ เขาคิด ฉันทคิดผิด เขาจะไม่มาแน่นอน เขาฝืนใจอ่าน
คำเชิญของฉันท ตัวงหวอดยาวคือสัตว์ที่ต้องการอะไรบางอย่าง
จากเขา ตัวงหวอดยาวจะเขียนตอบกลับมาว่า

‘เม่นแควะที่รัก

ฉันทไม่ไปหาเธอหรอก

เธอต้องการให้ฉันททำอะไรบางอย่างให้เธออย่างแน่นอน

เธอต้องการผิวหนังที่ไร้หนาม

หรือไม่ก็หนดบนหัว

(ทุกตัวต้องการหนดสองเส้นบนหัวของตัวเอง)

หรือการไม่ส่งเสียงดังแกรกๆ อีกละ

หรือไม่ก็ร้องเพลงเป็น

หรือทุกอย่างพร้อมกันเลย

ทำไมถึงไม่เป็นอย่างที่เป็นอยู่ต่อไปละ

เดี๋ยวตาย ไม่แน่ใจในสิ่งใด ทุกขี้ใจเล็กน้อย

แต่ก็มีความสุขเล็กน้อยด้วยเหมือนกัน

ทำไมถึงไม่สมมติว่ามีสัตว์มาเยี่ยมเธอละ

เธอคุยกับพวกเขา เต็มรำกับพวกเขา ให้พวกเขาพูดว่า

พวกเขาเห็นว่าเธอนิสัยดี ดีกว่าที่พวกเขาคิดไว้มาก

‘ดวงหนวดยาว’

แม่นั้แคะคิดว่าเขาจะเขียนเช่นนั้น

เขาพยักหน้าอีกครั้งและเขียนตอบกลับไปหาดวงหนวดยาว

‘ดวงหนวดยาวที่รัก

ขอบคุณสำหรับจดหมาย

เธอพูดถูก ฉันต้องการทั้งหมดนั้นเลย

ฉันจะสมมติว่ามีใครมาเยี่ยม

และเป็นในแบบที่ฉันเป็นเหมือนเดิม

แม่นั้แคะ’

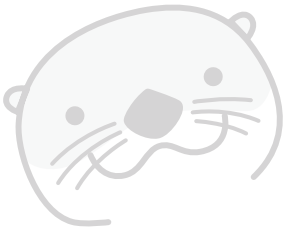
เขาตัดลอกจดหมายฉบับนั้นลิบครึ่ง โดยละทิ้งบางข้อความ
ในแต่ละครั้งจนกระทั่งไม่เหลืออะไรในจดหมายอีกเลย

ไม่เป็นไรหรอก เขาคิด ถึงอย่างไรด้วงหนวดยาวก็ไม่มาอยู่แล้ว
เขาเป็นสัตว์ตัวเดียวที่จะไม่มาอย่างแน่นอน

แต่เขาอยากให้ด้วงหนวดยาวเป็นสัตว์ตัวเดียวที่มา และตัวเขา...
เม่นแคระ...จะไม่ถามอะไรเลย และพวกเขาจะดื่มชาโดยไม่พูดอะไร
แค่เพียงพยักหน้าให้กัน แล้วด้วงหนวดยาวก็จะกลับบ้าน

เขาเดินไปที่หน้าต่างแล้วมองออกไปข้างนอก ในหัวของเขามี
ภาพสัตว์ต่างๆ ซึ่งมาหาเขาจากทุกที่ พวกนั้นร้องตะโกนว่า “เม่นแคระ!
เม่นแคระ! พวกเรามาเยี่ยม! ขอบใจนะที่เชิญพวกเรา!”

“ฉันไม่อยู่!” เขาอยากจะร้องบอกเช่นนั้น แต่เขากลับตะโกน
ออกไปว่า “ไม่เป็นไร”

ทดลองอ่าน

8

หอยทากกับเต่า เขาคิดแล้วนั่งลงที่โต๊ะ พวกเขาต้องเตรียมพร้อมที่จะออกเดินทางแล้วแน่ๆ ตอนที่ฉันเขียนมา

मैंแคะจินตนาการถึงสัตว์ทั้งสอง

“ไปกินเถอะ” เต่าพูด เขาทำความสะอาดกระดองของตนเองอย่างดีจนเป็นมันวาวภายใต้แสงแดดและสะท้อนให้เห็นเงาของยอดไม้ แต่หอยทากส่ายหน้า “ตอนนี้ฉันไม่สะดวก” เขาพูด

“เงินพุงนี้ไหม”

“พุงนี้ก็ไม่ได้”

“เงินเมื่อไหร่ดีล่ะ”

หอยทากคิดอยู่ครู่หนึ่ง หนวดสองเส้นบนหัวของเขาส่ายไปมาเบาๆ “ไม่มีตอนไหนทั้งนั้น” เขาพูด “ฉันไม่มีวันที่จะสะดวกเลย” เมื่อคิดดูแล้ว ไม่เคยมีอะไรสะดวกสำหรับเขา

เต่ามองพื้นแล้วหุดหัวเข้าไปในกระดอง

“มันต้องสะดวกสำหรับเธอสิ” หอยทากตะโกน “ทุกอย่างสะดวกสำหรับเธอเสมอนั่นแหละ ยอมรับเสียเถอะ!”

เต่าหายเข้าไปในกระดองทั้งตัว

“ให้ตายสิ!” หอยทากตะโกน “! ทิ้งฉันไว้ตัวเดียวอีกแล้ว นี่นะเธอเพื่อน”

เขาอยากจะทำอะไรที่เสียด้วยซ้ำ

จากนั้นเขาก็กระต๊อบไปข้างหน้าหนึ่งคืบ “ฉันไปแล้วนะ” เขาพูด
แต่ออกมาจากใต้กระดองแล้วก้าวเท้าหนึ่งก้าวด้วยเช่นกัน

“ฉันแค่อยากจะบอกให้รู้ไว้เฉย ๆ นะ รู้ไหมว่าที่จริงแล้วเธอ
เป็นใคร” หอยทากพูด

“ไม่รู้”

“ไม่ใช่เต่า”

“ไม่ใช่จิ้งหรีด”

“ไม่ใช่ เธอคือเผด็จการ ดูลิใครกำลังเดินอยู่ตรงนั้น เผด็จการ
ใจ ใจ แล้วเขาบังคับอะไรได้! แหงละ ถ้าฉันเริ่มพูดเรื่องนั้น
เมื่อไหร่...อย่างกับว่าการไปเยี่ยมเม่นแคระรอไม่ได้ฉันแหละ!
แล้วพรุ่งนี้ก็ต้องไปเยี่ยมหมีขั้วโลกอย่างแน่นอน ส่วนวันมะรืนก็ไปหา
สัตว์สักตัวบนดวงจันทร์ เธอทำไปเถอะ ไปตามคำเชิญเรื่อยๆ แต่
รู้ตัวไว้ด้วยว่ากำลังตกเป็นเหยื่อ ให้ตายสิ เริงรีบ เหน็ดเหนื่อย
หมดสภาพ เธออาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้! เธอไม่รู้ใช่ไหมล่ะ ไม่เลย
เธอไม่รู้หรอก เธอมีแค่อย่างเดียวอยู่ในหัว ตัวเธอเองไง ใช่แล้วละ
รู้ไหมว่าเธอเป็นอะไรด้วยเหมือนกัน”

“ไม่รู้” เต่าพูด

“เป็นสัตว์ที่เห็นแก่ตัว เห็นแก่ตัวสุด ๆ”

หอยทากกระต๊อบไปอีกหนึ่งคืบขณะพูด แล้วก็ยื่นอีกครึ่ง

เขาหมดแรง ระยะเวลาไปบ้านเม่นแคระอยู่เหนือจินตนาการ
ของเขา เขาไม่อยากทำอะไรเลยสักอย่าง พร่ำบ่นและไม่ทำอะไรเลย
แต่เองก็ยื่นครึ่งและนึกถึงฤดูหนาว ตอนที่เขานอนหลับอย่าง
ยาวนานในความมืดมืดใต้กระดองของเขาได้ในที่สุด

9

เม่นแคะลุกขึ้นเดินไปมารอบ ๆ ห้องอยู่ครู่หนึ่งแล้วนอนลงบนเตียง

เขาตั้งใจว่าจะนอนอยู่ตรงนั้นไปยาว ๆ ถ้าฉันยืนขึ้น ฉันก็จะครุ่นคิดอีกครั้ง เขาคิด และถ้าฉันครุ่นคิด ฉันก็จะล่งเลอีก มันเป็นอย่างนั้นเสมอเลย เขาถอนหายใจ บางที่ฉันอาจจะมีความล่งเลมากกว่าหนามเสียวอีก ดีนะที่ความล่งเลมองไม่เห็นไม่ได้ แต่ว่า...มันอาจจะมองเห็นได้ก็ได้นะ ทุกตัวมองเห็นมัน ยกเว้นฉัน เม่นแคะ... “เธอหมายถึงสัตว์ที่ขี้ล่งเลตัวนั้นนะหรือ” “ใช่แล้ว ตัวนั้นแหละ เขามีความล่งเลมากมาย มีเป็นพัน ๆ เลยละ คูสิ ความล่งเลของเขาเปล่งประกายเจิดจ้า! เขาดูเหมือนดวงอาทิตย์อย่างไรอย่างนั้น!”

เขาหลับตา ฉันล่งเลอยู่เสมอและเศร้าเป็นบางครั้ง เขาคิดแต่ฉันไม่เคยท้อแท้ เป็นไปไม่ได้ที่ฉันจะท้อแท้

เม่นแคะรู้ว่าถ้าเขาท้อแท้ เสียงหนึ่งในใจเขาก็จะพูดว่า “เฮ้ย!” ราวกับว่าหากไม่ทำเช่นนั้น เขาจะชนเข้ากับบางสิ่งบางอย่างที่เขาไม่ควรชนเลยไม่ว่ากรณีใดก็ตาม

จากนั้นเขาก็นึกถึงคางคกผู้ไม่มีเสียงในใจ คางคกที่จะพูดว่า “เฮ้ย!” เมื่อรู้สึกโกรธอีกครั้ง

ขณะนั้นเป็นเวลาเช้าตรู่ มีเสียงเคาะที่ประตูของเขา

“ว่าไง” เขาพูด
คางคกก้าวเข้าไปข้างใน
“สวีสวีดี เม่นแคะระ” เขาพูด
“สวีสวีดี คางคก” เม่นแคะระพูด
“ฉันมาเยี่ยมนะ”
“ได้เลย”

คางคกมองไปรอบ ๆ ตัว

พวกเขาตีหมาและนั่งเงียบบ ๆ ไม่พูดอะไรกันเป็นเวลานาน
พอซาหมด คางคกอาจจะกลับไปก็ได้ เม่นแคะระคิด ถ้าอย่างนั้นฉัน
ก็มีคนมาเยี่ยมโดยไม่คาดคิดแล้ว และหลังจากนี้ก็ไม่มีการจำเป็นต้อง
ต้องมาอีก

แต่คางคกกระแอมแล้วพูดว่า “ฉันอยากโกรธนะ เม่นแคะระ”

“ทำไมล่ะ” เม่นแคะระถาม

“ฉันอยากโกรธเสมอเวลาที่ไปเยี่ยมใครสักคน ความโกรธ
เป็นสิ่งที่วิเศษมาก...แบบไม่มีอะไรเทียบเทียมได้เลยละ”

เม่นแคะระไม่พูดอะไร เขาไม่เคยโกรธ

“ฉันอยากกริ้วกราด” คางคกพูดต่อ “กริ้วกราดมากเสียจน
ฉันตัวพองและระเบิดด้วยความโกรธ” เขามองเม่นแคะระ “เธอต้อง
ทำให้ฉันโกรธ”

“ฉันทำไม่ได้หรอก” เม่นแคะระพูดอย่างระมัดระวัง

“เธอทำได้!” คางคกตะโกนแล้วกระโดดขึ้น “ฉันมาเยี่ยมเธอ
ไม่ใช่เธอ ฉันเป็นแขกของเธอใช่ไหมล่ะ ฉันต้องการโกรธเดี๋ยวนี้!”

“แล้วฉันต้องทำยังไงล่ะ...” เม่นแคะระพูด

“พูดว่าเธอคิดยังไงกับฉัน! น่ากลัว! โง่! น่าเกลียด! ถ้าเพียง
แต่ฉันไม่ได้มาเยี่ยมเธอ! ถ้าเพียงแต่ฉันไม่มีตัวตน! ตอนนี้อยู่ตลอด

ทั้งฤดูหนาวของเธอทั้งหมดแล้ว! พังเพราะฉันเอง!”

เขาเหวี่ยงหมัดไปมา

“แต่ฉันไม่ได้คิดอย่างนั้น” เม่นแคะพูด

“เธอคิดอย่างนั้นแหละ!” คางคกกรี๊ดร้อง “เธอต้องคิดอย่างนั้นสิ!” เขาพองตัวขึ้นอย่างน่ากลัวและเปลี่ยนเป็นสีเขียวเข้ม ร่างของเขาค่อยๆ เริ่มขยายจนเต็มห้องของเม่นแคะ “เดี๋ยวนี้!” เขาตวาด “เธอต้องคิดแบบนั้นเดี๋ยวนี้!”

“ฉันคิดว่าเธอน่ากลัว...” เม่นแคะกระซิบแล้วหลับตา

“ว่าไงนะ” คางคกตะโกน “เธอพูดว่าไงนะ เธอคิดว่าฉันน่ากลัวจริงหรือ...”

และแล้วเขาก็ขยายตัวต่อไปไม่ได้ เปลี่ยนเป็นสีเขียวเข้มกว่าเดิมไม่ได้ ก่อนจะระเบิดด้วยความโมโห แต่แววตาของเขาดูมีความสุข เม่นแคะพลิกตัวนอนตะแคง ฉันวางแผนที่จะนอนต่ออีกนิดและไม่คิดอะไรทั้งๆที่เขียว...เขาคิด มันไม่สำเร็จ

10

แล้วเขาก็คิดว่าจะต้องปรับปรุงบ้านหากต้องการให้มีคน
มาเยี่ยม

เขานอนอยู่บนเตียง ลืมคางคก และจินตนาการว่าเขาจะ
จัดห้องโถงสำหรับผู้มาเยือนเพื่อพวกนั้นไม่ได้มาแยกกัน แต่มา
พร้อมกันหมดทุกตัว เพราะพวกเขาต่างคิดว่าตนเองเป็นสัตว์
ตัวเดียวที่ได้รับเชิญ ห้องรับแขก ทุกคนจะสามารถเดินไปรอบ ๆ
และนั่งอยู่ในนั้นได้ ที่มุมหนึ่งเขาจะสร้างบ่อน้ำสำหรับสัตว์ที่
ชอบมาเยี่ยมเยียนได้น้ำ เช่น ปลาหมอไฟค์ ปลาการ์ป และ
ปลาเหล็กใน

เขาจะสร้างห้องให้ตัวเองด้านหลังห้องรับแขก และไม่อนุญาต
ให้ผู้มาเยี่ยมไปที่นั่น เขาจะแขวนป้ายหน้าประตูซึ่งเขียนว่า

ห้องสำหรับฉันเท่านั้น
ห้ามเคาะ ห้ามเข้าไปข้างใน
เม่นแคระ

เขาหลบไปพักใจอยู่ที่นั่นได้

เขาจะเจาะรูเล็กๆ บนผนังซึ่งใช้มองดูผู้ที่มาเยี่ยมได้

บางทีพวกนั้นทุกตัวอาจจะยืนอยู่ในห้องรับแขกและต่างก็ถามกันว่า “เม่นแคะอยู่ที่ไหนกันแน่ เรามาเยี่ยมเขาแล้วไม่ใช่หรือไง เขาไม่ได้อาศัยอยู่ที่นี้หรือหรือ”

“เอ่อ ฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน”

จากนั้นเขาก็จะตะโกนว่า “เดี๋ยวฉันจะไปที่นั่น!” แต่เขาก็จะไม่ไปในอีกเดี๋ยว และถ้าพวกนั้นเคาะประตู เขาก็จะตะโกนว่า “เดี๋ยวก่อน!”

ในตอนท้ายของวัน ผู้ที่มาเยี่ยมเขาก็จะจากไปโดยที่อาจจะไม่ได้เจอเขาเลย และเขาก็จะเดินไปรอบๆ ห้องรับแขกอันกว้างใหญ่เพียงลำพัง

ที่จริงแล้วนั่นคือสิ่งที่เขาต้องการมากที่สุด เดินไปรอบๆ เพียงลำพัง การเยี่ยมเยียนเป็นเรื่องรอง เป็นการคืนเวลา มดเคยบอกเขาเช่นนั้น บางทีเขาอาจจะต้องเขียนลงไปโน้ตจดหมายด้วย

‘พวกเธอคือตัวคืนเวลาในชีวิตของฉัน’

แต่พวกนั้นอาจไม่รู้ก็ได้ว่าตัวคืนเวลาคืออะไร พวกเขาคงคิดว่ามันเป็นเสียงอะไรสักอย่างและนำเขากับกล่องขนาดใหญ่มาด้วย จากนั้นก็จะส่งเสียงให้ร้องกันตั้งแต่ยังไม่ถึงळेวแกบ้านเขาด้วยซ้ำ...

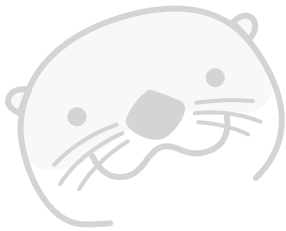
ห้องสำหรับฉันเท่านั้น

ถึงฉันจะโตคนเดียว แต่ก็ยังอยากอยู่คนเดียวอยู่ดี

เขาจะไม่เขียนแบบนั้น และเมื่อคิดอีกที เขาก็ตัดสินใจที่จะ
ไม่ปรับปรุงบ้านด้วยเช่นกัน

พวกเขาต้องรับฉันให้ได้อย่างที่ฉันเป็น ทั้งนามและทุกอย่าง
เขาคิด

กดลองอ่าน